

MI MLADI BORCI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 30 DIN, PODPORNNA VEČ KOT 30 DIN. POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO III.

LJUBLJANA, PETEK, 8. SEPTEMBRA 1939.

ŠTEV. 52.

Veliki časi za velike ljudi

Tretji letnik »Mladih borcev« se zaključuje v nemirnih in nervoznih dneh. Na severu grme topovi, njihov glas pa ustvarja melanholično razpoloženje, zamišljenost, skrb in resnobo.

Vse kaže, da stojimo na velikem prelomu, ki se je pripravljaj že dolga leta prej in ki sedaj počasi dozoreva. Kdo ve, če ne bo zgodovina bodočnosti enkrat nekje v našem desetletju našla mejo, kjer se konča novi vek in začenja nova doba.

Zavedati se moramo, da živimo v zgodovinski dobi, v dobi, ko se v enem letu popiše več strani zgodovine kot prej v stoletju. Doba, v kateri se gode tako velikanske stvari, kakor se gode v naši dobi, je nedvomno velika. Naj ima to veličino od zlobe ali od plemenitosti, doba je velika kakor malokatera. Mi, ki preživljamo svojo mladost v takšnih izrednih dneh, kakršne doživi le malokatera generacija, moramo biti teh velikih časov veseli. V velikih časih se namreč lahko vzgajajo veliki ljudje.

Bili so časi, ko so morali nauk, da zmote privedejo v stisko in v uničenje, samo verjeti; kako se to uresničuje, pa skoraj niso imeli prilike videti. Za nas je stvar mnogo enostavnejša. Kdor išče vzroka vsem nemirom in stiskam, bo moral priznati, da vse to ne prihaja od slepih in železnih zakonov razvoja, ne od kakšnih izrednih naravnih sil. Zagata, v kateri smo, je posledica napačnih nauk in zmot, ki so v zadnjem času zmešale vsaka svoj krog ljudi.

Kadar zmote svoj posel opravijo in se dovolj razširijo, se nujno začne razkroj, zmeda in stiska.

To spoznanje, da zmote rušijo ravnotežje v svetu, je dragoceno najprej za naše osebno življenje, še dragocenejše pa za usmeritev našega dela. Ker zmote rode tako strašno zlo, je največja usluga, ki jo moremo storiti narodu, domovini in človeštvu, da zmote z vsem svojim ognjem pobijamo in sejemo resnico.

V takem velikem času, v kakršnem mi živimo, so tudi naloge, ki se stavljaajo na nas, velike.

Naloga, pobiti zmote in uveljaviti resnico, je velikanska naloga. Kdor tej nalogi vse življenje nesebično služi, da svojemu življenju veliko vsebino. Prav zato je naš čas lep, ker daje plemenitim in pogumnim srcem toliko prilike, da delajo dobro, kot je še malo kdo imel. Zato je naš čas lep, ker v teh težkih razmerah in resnih dneh lahko zrastejo najlepši in najmočnejši značaji, ki so jih izklesali veliki pretresi in velike naloge.

Če je bil študent starih časov samo dobrovoljen lahkoživček, to ni bilo posebno usodno. Če je bil premalo značajan in vzgojen, je največ škodoval sam sebi. Danes pa so mirni časi minili. Neprestano živimo v duhovnem boju, ne samo v tistem boju, ki ga ima vsak sam s seboj, ampak v boju svetovnih nazorov. Življenje zahteva danes v teh razgibanih časih od inteligenta vse drugačnih odločitev, naporov, sposobnosti in žrtev.

Mi moramo ta svoj čas, ki je mogoče resnobnejši in zahtevnejši, kot otroci svojega časa ljubiti in se v njem znajti. Saj ima tudi ta naš čas svoje lepe in velike strani, lepše kot vsak drug čas udobja in duševne lenobe. Ljubiti pa moramo svoj čas kot katoličani, ljubiti ga zato, ker nas čaka, da mu mi vtisnemo svoj pečat, ljubiti ga zato, ker moremo samo v njem postati veliki.

»Borci« končujejo svoje tretje leto, tretje leto klicanja k velikim idealom in pripravljanja na velike čase. Hoteli so, da bi med slovensko dijaško mladino veliki časi našli velike ljudi, v načelih jasne, v značaju močne, po srcu plemenite. Prav nič ne dvomimo, da bo pri tistih, ki so z »Borci« živeli, našla bodočnost — kakršna koli že bo — plemenito srce, ki ve, kaj je dolžnost katoličana sredi modernih zmot in zablod.

Ko pride ob tednu prva številka četrtega letnika med slovenske študente, bo imela pred seboj isti cilj: slovenskega študenta orientirati v teh velikih časih, da bo imel jasna načela, krepak značaj in plemenito srce. Naš čas je namreč velik samo za velike ljudi.

Svetovni dogodki s svetovno nazorne strani

KOMUNISTI IN LJUBEZEN DO DOMOVINE

Kakor smo že poročali, so v Franciji prepovedani vsi komunistični listi. Začelo se je z dnevnikom »Humanité« in »Ce Soir«, potem pa je ista usoda zadela še vse komunistične tednike in mesečnike in sploh vse periodične publikacije.

Jasno je, da morajo biti za Francijo danes zelo težki časi, ko je vlada tako ostro nastopila. V takih težkih časih je francoski narod vedno vedel, kaj je njegova dolžnost. Ves narod se je postavil v bran kot en mož, vse je odložilo strankarske spore, prevladala je ena sama misel: Francija. To je ena najlepših potez francoskega naroda, ta nehlinjena ljubezen do domovine, ki je še eden od ostankov francoske katoliške preteklosti.

V teh težkih časih, v katerih se je Francija ponovno znašla, so komunisti pretrgali to sijajno tradicijo francoskega naroda in uganjajo svojo umazano politiko še naprej. Ves francoski narod, brez ozira na strankarsko pripadnost, drži puške v rokah, komunistična sodrga — boljše imena ne zaslužijo — pa v skrivnih tiskarnah maže na papir komunistično hujškarijo. Policija mora v teh časih, ko je čaka sto drugih nalog, zalezovati te skrivne tiskarne in pleniti komunistične časopise.

Komunizem se je doobara razgalil, da je protinaroden, brez ljubezni do domovine in države. In vendar je komaj nekaj tednov od tega, kar so komunistični agenti povsod skušali organizirati skupne fronte za obrambo domovine in klicali pod eno zastavo vse, ne glede na strankarsko in versko pripadnost. Obramba domovine jim pride prav samo tam, kjer napravijo s tem geslom dober lov za kominterno. Domovina, narod in država pa jim je deveta brigada.

Zadržanje francoskih komunistov je zelo poučno tudi za slovenske razmere. Če bomo zadnje dogodke vsi slovenski katoličani nepristransko premostrili, ni mogoče, da bi imeli različne nazore glede komunizma in sodelovanja z njim.

SEDAJ JE JASNO

Kakšno sodbo si bomo napravili o novi Španiji, če beremo članek, ki ga prinaša list »España«. »España« stoji zelo blizu sedanji vladi: »Če se bo nadaljevala v Franciji borba proti komunizmu in proti njegovemu vplivu v francoskem javnem življenju, tedaj bo odstranjena glavna ovira za sporazum s Francijo in izginila bo tudi ovira za širok sporazum med vsemi narodi. Včasih je

nesreča tudi zdravilna. Mi Španci ne moremo ostati prostodušni do diplomatskega dogodka, kakor je na primer pogodba med Nemčijo in Rusijo. Mi se veselimo s Francijo, ker se je otresla nesrečnega tujega vpliva. Ta vpliv pa ni nesrečno vplival le na Francijo, ampak tudi na njene sosedje.«

Za nas je tak članek nov dokaz, da smo s svojimi simpatijami spremljali iskrene ljudi, katerim boj proti komunizmu ni bila pretveza. Prepričani smo, da je po vsem, kar se je zgodilo, tudi glede Španije, med slovenskimi katoličani možna edinstvo. V zvezi z vsemi dogodki, zadržanjem francoskih komunistov in s pogodbami, ki jih sklepa Sovjetska, je položaj dovolj jasen in razčiščen.

NI VELIKO RAZLIKE

Češki list »Narodni noviny«, ki izhaja v češkomoravskem protektoratu, je objavil ob podpisu sovjetsko-nemške pogodbe zanimiv članek o razmerju med narodnim socializmom in komunizmom. K naslednjemu citatu, ki ga objavljamo iz tega članka, pripominjamo, da je šel skozi cenzuro nemškega komisarja.

»Med današnjim sovjetskim režimom in nemškim narodnim socializmom je sedaj različno sa-

mo gledanje na židovsko vprašanje. Ko bo Stalin rešil še ta problem, bodo lahko sedli k isti mizi Stalin, Mussolini in Hitler.«

FRANCOSKI KOMUNISTI ČESTITAJO HITLERJU

Francoski komunistični poslanci so se zbrali na sejo in čutili kot svojo prvo dolžnost, da pošljejo brozjavne čestitke Hitlerju in Stalinu, ki sta podpisala nenapadalno pogodbo in spravila Francijo v tako neprijeten in težak položaj.

Ne gre nam pri tem za presojo politične in državniške strani taldh dejanj — za to nismo poklicani, — ugotoviti hočemo ponovno samo propalost in brezvestnost komunizma. Ta je tako očitna, da so tudi francoski državniki, ki so bili do komunistov tako strpni kakor do drugih strank, spoznali, da je treba odločno nastopiti. Ministri komunističnih poslancev ne sprejemajo več in najbrž ne bo dolgo, ko bo tudi komunistična stranka razpuščena...

TAKO SODIJO DELAVCI, KADAR SPOZNAJO, KAJ JE KOMUNIZEM

V avtomobilskih tovarnah Renault blizu Pariza je bilo 1200 organiziranih komunistov. Po zadnjih dogodkih je v enem samem dnevu vrnilo članske izkaznice in s tem izstopilo 800 delavcev. Tako sodijo delavci, kadar vidijo, kakšen je komunizem v resnici.

Pij XII. Kot gimnazijalec

Med prvimi čestitkami, ki jih je prejel Pij XII. ob svoji izvolitvi za papeža, je bila tudi čestitka sivolasega profesorja Nevianija, ki je Pija XII. učil v rimski gimnaziji Visconti. 82-letni profesor se svojega nekdanjega učenca še dobro spominja. Sodelavcu rimskega glasila »Osservatore Romano« ga je orisal kot visokega vitkega mladeniča, ki je imel svoje mesto v drugi klopi. Mladi Pacelli se je odlikoval v šoli s svojo ostroumnostjo, marljivostjo in disciplino. »Pravi tvorec Pacellijevega značaja v liceju Visconti je bil profesor Della Giovanna. Kako bi bil on ponosen, če bi doživel ta visoki dvig svojega bivšega učenca!«

Profesor Della Giovanna je imel navado, da je svojim učencem od časa do časa dovolil, da so pred vsem razredom čitali svoje razprave. Ko je nekoč pozval Pacellija, je ta čital zelo strokov-

njaško sestavljeno razpravo o sv. Avguštinu in njegovem nauku. Součenci so bili iznenadeni nad to tvarino in takim poznanjem, pa so delali porogljive opazke. Nenadoma se Pacelli ustavi, se obrne k svojim součencem in se začudi spricho njihovega obnašanja, ki pomeni slabo poznavanje sv. Avguština. Profesor se je vmešal v debato in Pacelliju priznal, da ima od vseh učencev edino on prav. Od tedaj je Pacelli zrasel na ugledu med profesorji in učenci.

KATOLISKA GIMNAZIJA V SUBOTICI.

V novosadskem »Danu« beremo, da se namerava subotiški zavod »Paulinum« pretvoriti v višjo gimnazijo, če se prijavi vsaj 200 učencev. (H. S.)

IZPOLNJUJ DOLŽNOSTI

Izpolnjevanje dolžnosti povsod in vselej je znak elitnih značajev, tistih, ki najbolje in najkoristneje služijo temu, čemu so se posvetili.

To pa ni lahka stvar.

*

Imamo veliko sovražnikov, ki nas ovirajo pri izpolnjevanju svoje dolžnosti. Najprej naš **egoizem**, ki nam vedno dokazuje, da dolžnost nasprotuje našim osebnim koristim, našim zabavam, naši svobodi; naš **napuh**, ki nam razlaga, da pomeni izpolnjevanje dolžnosti pozabo lastnih koristi in nevarnost za našo bodočnost;

naša **čutnost**, ki se upira premagovanju;

naša **okolica**, njen posmeh, njeni predsodki, njeno obrekovanje, pred katerim imamo tak strah;

naša **neodločnost**, ki nas sili, da se v vsem ravnamo po drugih;

naša **lenoba**, ki mrzi vsak napor;

naša **neznačajnost**, ki nas ovira, da ne vidimo, kaj je naša dolžnost.

Vse to skupaj se v nas bori proti temu, da bi izpolnjevali svoje dolžnosti in nas sili, da izpolnjevanje dolžnosti odlašamo in opuščamo. To pa je zoprna oblika bojzljivosti, ki se je ne zavedamo.

*

Svetu se zato tako slabo godi, ker preveč ljudi ne izpolnjuje svojih dolžnosti. Saj sploh ne vedo, da imajo dolžnosti. Berite časopise, poslušajte govornike, sledite pogovorom. Neprestano se ponavlja isto: imam to pravico, imam ono

pravico. To je sicer res, a nihče se ne upa svetu reči: »Tokrat boste imeli vse svoje pravice, kadar boste zvesti vsem svojim dolžnostim:

dolžnostim do Boga, ki nanj pozabljate;

dolžnostim do vaše družine, tiste družine, katere ud ste;

dolžnostim v poklicu; če teh ne izpolnjujete, ste nekoristen človek;

dolžnostim do družbe, katere kolesje ste;

dolžnostim do bratov, za katere ste odgovorni pred Bogom.

*

Zdi se, da je beseda dolžnost izginila iz vsakdanje rabe.

Hvala Bogu, da še ni izginila iz src. Še je zapisana v srcih ljudi, ki izpolnjujejo svoje dolžnosti do konca in če bi jutri domovina zahtevala od nas najvišje žrtve, bi večina izmed nas znala storiti svojo dolžnost.

Toda ni treba, da bi bilo izpolnjevanje dolžnosti predprava manjšine ali napor naroda, ki je v nevarnosti, postati mora življenjsko pravilo nas vseh.

*

Razen tega zahteva to izpolnjevanje dolžnosti šolo, trdo šolo, dolgo šolo, ki zahteva jasen pregled in zdravo sodbo; to šolo je treba dovršiti, ko je človek še mlad, ko se oblikuje njegov značaj.

Koliko pa je mladih fantov in deklet, ki obiskujejo to šolo, ki imajo pogum, da se vprašujejo: ali sem danes storil svojo dolžnost?

Koliko jih je, ki imajo voljo, da si nalože breme discipline, ki kuje značaje, ljudi dolžnosti?

Komunizem je po svoji naravi in po svojih zadnjih namenih brezbožen,

za to je vse, kar govori o svobodi vere, o sodelovanju s katoličani, o skupni fronti, samo hinavščina in prevara.

Aleš Ušeničnik

Naša Pot XIII, str. 77.

Katoliška akcija na borzi

Moderni laiški apostolat obstoji v tem, da se krščanska načela vnesejo v vse poklice, tudi v take, ki so posebno težki, kot je na primer borzni posel.

Borza bi morala biti sredstvo za pošten in ugoden razvoj gospodarstva. A mesto tega je postala sredstvo za brezvestne špekulacije. Nekatere države so z zakoni poskušale privedi borzo k njenemu pravemu namenu in omejiti njen vpliv v gospodarskem življenju na pravi obseg.

Francija pripada k državam, ki se niso odločile za ta postopek. Zato so toliko pomembnejši poskusi, da se borzna praksa s pomočjo katoliških laikov očisti vsaj največjih nepravilnosti. Pred tremi leti so vsi katoliški aktivni člani pariške borze, delodajalci, najemniki in uradniki ustanovili lasten odsek Katoliške akcije. Pred kratkim so odposlanci te organizacije prinesli kardinalu Verdieru poročilo o svojem delu na pariški borzi.

Takoj v početku so sklenili, da se ne bodo izneverili svojemu poklicu, obvezali pa so se, da se bodo brezpogojno vzdržali vseh poslov, ki niso v skladu s katoliško moralo. Vsak mesec so se pred pričetkom borznih poslov zbrali v cerkvi Notre-Dame de Victoire k skupnemu sv. obhajilu. Da bi bolje prodrli v smisel katoliške gospodarske morale, so se posvetili pod vodstvom moralista študiju papeških okrožnic.

Ob pariški svetovni razstavi je ta odsek KA, ki je narasel na 60 članov, priredil za vse borzijance sv. mašo v papeškem paviljonu. Prišlo je okoli 250 stanovskih tovarišev. Po sv. maši je bilo predavanje, v katerem je predavatelj razložil nalogo njihove organizacije. Lepo število borzijancev je pristopilo k organizaciji.

Člani so razdeljeni v osem skupin po raznih funkcijah, ki jih imajo na borzi. Vsi krožki se sestajajo na skupnem mesečnem zborovanju. Vsak član je obvezan, da v krščanskem smislu deluje v svojem okolju. Med 7000 borzijancev pariške borze ima ta skupina katoliških borzijancev, ki šteje 100 članov in 200 simpatizerjev, že sedaj močan vpliv.

DIJAŠKI KONGREGACIJSKI KOLEDARČEK

Dijaški kongregacijski koledarček za šolsko leto 1939—1940 je izšel. Uredil ga je šentvriški profesor verouka g. Jernej Pavlin, z risbami ga je opremil profesor Stanko Kregar. Uvodno besedo je to pot napisal prevzvišeni g. škof lavantinski Ivan Jožef Tomažič. Koledarski del ima pri posameznih mesecih nedeljske evangelije in po en primeren stavek iz misala. Slede članki »Katoliška Cerkev«, »Naša država« in članek o prvi marijanski kongregaciji. Koledarček se spominja letošnjega kongresa Kristusa Kralja v besedi in sliki. Novo je v Koledarju: »Naše gimnazije in učiteljišča« ter »Naše meščanske šole«. Letos je 400-letnica svetogorske božje poti in tega jubileja se Koledarček spominja s toplim člankom. Pokojnega papeža Pija XI. se spomni s člankom. Citati v Koledarčku so večinoma povzeti iz njegovih okrožnic.

Posebej naj še pripomnimo, kar za študenta ni majhne važnosti, da ima Koledarček tudi važne pripomočke za študij. Tako francoske nepravilne glagole s pregledom gla-

golskih obrazil, dalje nemški glagol (nepravilni, šibki in krepki), letnice iz slovenske zgodovine, iz matematicke aritmetične in geometrične formule, čisto na novo so letos dodani kvadrati in kubi celih števil od 1 do 100, iz kemije je v Koledarčku »Pregled nekaj običajnih prvin in spojin ter njih dobava«.

Pod naslovom »Kaj naj tudi berem?« našteva po načelu A. Ušeničnika, ki je napisal v Katoliških načelih stavek: »Čitaj vedno poleg drugega tudi nekaj verskega«, celo vrsto slovenskih knjig z načelno in versko vsebino. Med temi našteva tudi »Katoliški obzornik«, Mahničovo delo »Več luči« in vse zvezke »Naše poti«. Seznam »Kaj naj tudi berem« spričuje, da se Koledarček dobro zaveda, kakšne orientacije študent potrebuje.

»Olikano vedenje«, »Na cesti«, »Prva pomoč v boleznih«, »Za počitnice«, »Beseda o fotografiji«, »Iznajdbe in odkritja«, »Znaki motornih vozil in civilnih letal«, »Iz tehnike; mostovi, železniški predori, prekopi, najvišje točke gorskih

Poppe - Oberstar

VZGAJAJMO EVHARISTIČNO

Živimo s Cerkvijo. III. zv. Založili »Božji vrelci« — Cisterc. samostan, Stična.

Leta 1924. je umrl na Flamskem duhovnik dr. Edvard J. M. Poppe. Njegovo življenje in delo je bilo nekaj izrednega in dasi je umrl zelo mlad, je zapustil za seboj velike uspehe. Njegovo življenje in delo pri nas že mnogi poznajo in ob njem so se že mnogi navdušili za evharistično življenje. Glavno Poppejevo delo je bila velika evharistična akcija. Bil je pravilno prepričan, da je najboljšo sredstvo za vzgojo značaja, utrditev volje in pošteno življenje pogosto in vsakdanje sv. obhajilo.

Edvard Poppe je po tem svojem prepričanju začel širiti evharistično gibanje, ki je šlo za tem, da spravi med ljudi in zlasti med mladino kolikor mogoče veliko vsakdanjega in pogostega sv. obhajila. To evharistično gibanje se je že zelo razširilo po Holandiji in v Belgiji, kjer je tudi pokazalo sadove, kakršnih si ni upal nihče pričakovati. Versko življenje je neverjetno napredovalo in obe deželi sta se uvrstili med prve in najboljše katoliške dežele.

Iz bogatihkušenj, ki jih je imel Edvard Poppe pri evharistični vzgoji, je tekoma let nastalo delo »La Methode Eucharistique«, njegova najboljše sistematično delo. Njegova »Evharistična metoda« je šla po vsem katoliškem svetu z velikim uspehom. Zato je delo p. Kolumbana Oberstarja, ki je napravil slo-

venski prevod, velikega pomena za močnejšo in skrbnejšo evharistično vzgojo pri nas.

Knjiga ima najprej prevajateljov predgovor, nato pa lep življenjski dr. Poppeja. Po uvodnih pripombah sledi v petih delih sistematično obravnavanje, kakšna bodi evharistična metoda pri krščanski vzgoji, o vzgojnih sredstvih, o dejavnosti jedra, o potrebi pedagoških sestankov in kakšna bodi evharistična metoda v mladinskih domovih in versko neopredeljenih solah.

Knjigi sta dodani dve tabeli. Prva nam podaja sistematično evharistično metodo vobče, druga pa prav posebno evharistično metodo pri krščanski vzgoji. Ti tabeli nam šele jasno pokažeta veličino evharistične metode.

Ti, ki si že občutil na sebi, kaj pomeni za tvoj značaj in tvojo dušo pogosto obhajilo in bi rad povedal to tudi tovarišu, vzemi v roke Poppejevo knjigo, ki ti bo odprla oči, da boš vedel, kako se to pove in kako se pridobiva za pogosto sv. obhajilo.

Ti, ki iščeš opore v mladostnih bojih in ne veš, kje bi našel moč za vse odpovedi in žrtve, vzemi v roke Poppejevo knjigo, ki ti bo povedala, kakšni zakladi so zakopani v pogostem sv. obhajilu. Knjiga ti bo priročnik, kako naj gojiš pogosto in vsakdanje sv. obhajilo.

O evharistični metodi in o knjigi bomo še spregovorili v prihodnjih številkih.

železnice«, »Nekaj valut«, »Oddaljenost nekaterih postaj od Ljubljane« z vozno v 3. razredu potniškega vlaka ... to je cela vrsta naslovov, ki so za študenta več kot zanimivi in ki ga bodo čisto gotovo zelo zadovoljili. Na koncu še zvezek praznih listov za beležke in centimetrska mera, tako da je Koledarček res natrpan z vsem potrebnim in zanimivim.

Dijaški kongregacijski koledarček stopa že v 8. leto. Med poplavo koledarjev in koledarčkov, ki jih izdajajo razne organizacije in gibanja, si je priboril častno mesto. Po drobnih vrsticah Kongregacijskega koledarčka je razpršeno toliko močne luči, toliko življenjske radosti in moči, da bi mu delali krivico, če bi ga uvrščali med običajen tisk te vrste. — Svojim čitateljem koledarček toplo priporočamo. Cena je 8 din brez svinčnika, s svinčnikom pa 8.50 din.

JUNASKA ZVESTOBA SPANSKIH DUHOVNIKOV

13. maja je opravil madridski škof v cerkvi sv. Jožefa slovesno zaždušnico za v državljanski vojni umorjene ali padle duhovnike in redovnike. V govoru je nato generalni vikar poudaril, da kljub natančnemu preiskovanju dosedaj še niso našli slučajev, da bi kak duhovnik madridske škofije zaradi preganjanja ali mučenja izdal vero ali Cerkev. Točno število umorjenih duhovnikov se sploh ne da določiti. Mnogo duhovnikov je našlo zavetja v inozemskih poslaništvih, zlasti v finskiem, francoskem, čilskem in norveškem, ki jih je samo skrililo štirideset. Velika večina pa je bila seveda prisiljena živeti življenje prvih kristjanov in se je skrivala po podzemlju, verni narod pa je za te duhovnike junaško skrbel.

USODA ESCORIALA

Slavni samostan Escorial, v katerem je med državljansko vojno bivalo vojaško poveljstvo Madrida, so rdeči, kakor poroča dr. P. Kasian Garcia O. S. A., popolnoma oropali, njegove neprecenljive umetnine pa so se porazgubile po vseh krajih sveta. Od obeh slavni knjižnic je ostalo toliko ko nič. Rokopisi iz srednjega veka so raztrgani. Od 108 prebivalcev samostana, ki so jih l. 1936. zaprlil in jih odvlekli v neko madridsko ječo, so jih vsaj 70 ustrelili, med njimi po vsem svetu znanega knjižničarja p. Zarco, slavnega poznavalca arabskih jezikov p. Martineza in zgodovinarja p. Garcia de la Fuente. Dosedaj so se v samostan vrnili šele trije menihi.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana). Tiska Misijska tiskarna, Groblje - Domžale (A. Trontelj).

